

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 448

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 iunie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 335 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271 ¹ și art. 271 ² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	2–5
Decizia nr. 339 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 202 alin. (1) și alin. (4) lit. e), art. 203 alin. (3), art. 223–226, art. 230, art. 234 alin. (1)–(3) și art. 235 din Codul de procedură penală	5–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
418. — Hotărâre privind aprobarea Strategiei naționale de învățare pe tot parcursul vieții 2015–2020	10
432. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Statului Israel pentru cooperare în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor, semnat la Tel Aviv la 14 septembrie 2014	10
Acord între Guvernul României și Guvernul Statului Israel pentru cooperare în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor	11–12
439. — Hotărâre privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al statului a unor mijloace fixe aflate în administrarea Ministerului Transporturilor și în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — sucursalele regionale CF București și Craiova, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, după caz	13–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
53. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, interimar, nr. 274/2009 privind desemnarea responsabilităților pentru implementarea părții A din cadrul Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 335**

din 30 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ și art. 271² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Maya-Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ și art. 271² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de O.M.S. România — S.R.L., în calitate de lider al Asocierii O.M.S. România — S.R.L. — Drum Construct — S.R.L., cu sediul în Cluj-Napoca, în Dosarul nr. 406/35/CA/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 137D/2015.

2. La apelul nominal răspunde, pentru partea Societatea „Apaserv Satu Mare” — S.A., cu sediul în Satu Mare, consilierul juridic Mihai Vilcu, cu împuternicire de reprezentare juridică depusă la dosar. Lipsește autoarea excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 5 din 15 ianuarie 2015, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, mai sus amintită.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 19 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 406/35/CA/2014, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și a art. 271¹ și art. 271² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006”**. Excepția a fost ridicată de O.M.S. România — S.R.L., în calitate de lider al Asocierii O.M.S. România — S.R.L. — Drum Construct —

S.R.L., cu sediul în Cluj-Napoca, într-o cauză având ca obiect „achiziții publice și suspendare executare”.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că garanția de bună conduită contravine art. 21 alin. (4) din Constituție, întrucât o asemenea reglementare pune sub semnul întrebării caracterul gratuit al jurisdicției administrative, din moment ce neconstituirea garanției de bună conduită, înainte de data depunerii contestației, este sancționată cu respingerea acesteia de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor. Arată că, deși poartă denumirea de garanție de bună conduită, aceasta nu este altceva decât o „taxă de timbru mascată”, așa încât procedura administrativ juridictională este transformată dintr-una gratuită într-una oneroasă. Autoarea excepției susține că „sancțiunea aplicabilă ofertantului (operatorului economic care face contestație) pentru neconstituirea garanției de bună conduită, anterior depunerii cererii, este asemănătoare cu cea a netimbrării, respectiv Consiliul va respinge contestația.”

7. Apreciază, totodată, că reglementarea legală criticată încalcă liberul acces la justiție, prevăzut de art. 21 alin. (1) din Constituție, având în vedere cuantumul ridicat al acestei noi garanții instituite de legiuitor. În acest context, arată că prin introducerea garanției de bună conduită nu numai că se aduc obstacole suplimentare pentru operatorii economici care vor să conteste actele autorității contractante, ci această garanție este contrară și spiritului și rațiunii juridice a directivelor europene în materia achizițiilor publice pe care le transpune, care protejează operatorul economic împotriva deciziilor autorității contractante de excludere sau de limitare a accesului la procedură, asigurându-le căi accesibile și eficiente de atac.

8. În fine, consideră că la emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2014, care a introdus prevederile art. 271¹ și art. 271² în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Guvernul nu a ținut cont de exigențele constituționale ale art. 115 alin. (4). În acest sens, invocă „inexistența unei situații extraordinare a cărei reglementare să nu poată fi amânată”, apreciind că justificările Guvernului „sunt chestiuni pur generice”. Totodată, arată că nu este motivată urgența care a determinat necesitatea emiterii acestei ordonanțe, urgență care, în opinia autoarei excepției, „nici măcar nu există”.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost reținut prin dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile „art. 1 pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și a prevederilor art. 271¹ și art. 271² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006”.

13. Curtea constată că prevederile art. 271¹ și art. 271² au fost introduse în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 prin art. 1 pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 30 iunie 2014, astfel încât, în acord cu prevederile art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate, asupra căruia urmează a se pronunța, prevederile art. 271¹ și art. 271² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare. Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 271¹: „(1) În scopul de a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament necorespunzător, contestatorul are obligația de a constitui garanția de bună conduită pentru întreaga perioadă cuprinsă între data depunerii contestației/cererii/plângerii și data rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată de soluționare a acesteia.

(2) Contestația/Cererea/Plângerea va fi respinsă în cazul în care contestatorul nu prezintă dovada constituirii garanției prevăzute la alin. (1).

(3) Garanția de bună conduită se constituie prin virament bancar sau printr-un instrument de garantare emis în condițiile legii de o societate bancară ori de o societate de asigurări și se depune în original la sediul autorității contractante și în copie la Consiliu sau la instanța de judecată, odată cu depunerea contestației/cererii/plângerii.

(4) Cuantumul garanției de bună conduită se stabilește prin raportare la valoarea estimată a contractului ce urmează a fi atribuit, astfel:

a) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. a) și b);

b) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. c), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 10.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției;

c) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. a) și b), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 25.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției;

d) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. c), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 100.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției.

(5) Garanția de bună conduită trebuie să aibă o perioadă de valabilitate de cel puțin 90 de zile, să fie irevocabilă și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității

contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă.

(6) În cazul în care, în ultima zi de valabilitate a garanției de bună conduită, decizia Consiliului sau hotărârea instanței de judecată nu este rămasă definitivă, iar contestatorul nu a prelungit valabilitatea garanției de bună conduită în aceleași condiții de la alin. (1)—(5), autoritatea contractantă va reține garanția de bună conduită. Prevederile art. 271² alin. (3)—(5) se aplică în mod corespunzător.

(7) Prevederile alin. (1)—(6) se aplică în mod corespunzător și în situația în care plângerea împotriva deciziei Consiliului este formulată de o altă persoană decât autoritatea contractantă sau contestator, conform art. 281.”;

— Art. 271²: „(1) În cazul în care contestația este respinsă de către Consiliu sau de către instanța de judecată, atunci când contestatorul se adresează direct instanței, autoritatea contractantă are obligația de a reține garanția de bună conduită de la momentul rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată. Reținerea se aplică pentru loturile la care contestația a fost respinsă.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care contestatorul renunță la contestație/cerere/plângere.

(3) Măsura prevăzută la alin. (1) nu va fi aplicată în cazul în care Consiliul/instanța de judecată respinge contestația ca rămasă fără obiect sau în cazul în care s-a renunțat la contestație/cerere/plângere, ca urmare a adoptării de către autoritatea contractantă a măsurilor de remediere necesare, în condițiile art. 256³ alin. (1).

(4) În situația în care Consiliul admite contestația, respectiv instanța competentă admite plângerea formulată împotriva deciziei Consiliului de respingere a contestației, autoritatea contractantă are obligația de a restitui contestatorului garanția de bună conduită, în cel mult 5 zile de la momentul rămânerii definitive a deciziei/hotărârii.

(5) În situația în care contestatorul se adresează direct instanței de judecată și aceasta admite cererea introdusă, prevederile alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(6) Sumele încasate de autoritatea contractantă din executarea garanției de bună conduită reprezintă venituri ale autorității contractante.”

14. Autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) care prevăd că „orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime” și celor ale alin. (4), potrivit căruia „jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”, precum și art. 115 alin. (4) care stipulează că „Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.”

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate în prezenta cauză au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare. În acest sens este Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2015, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271¹ și art. 271² alin. (3)—(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, constatând că aceste prevederi sunt constituționale în raport cu criticile formulate și a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271² alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță de urgență.

16. În acest context, referitor la art. 271² alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea a statuat că prevederile legale criticate „care prevăd reținerea necondiționată a garanției de bună conduită în cazul respingerii contestației/cererii/plângerii sunt neconstituționale, întrucât este îngreunat accesul liber la justiție, art. 21 alin. (1) din Constituție, prin descurajarea contestatorului de a formula o

contestație/cerere/plângere, considerându-se *de plano* că orice respingere se convertește într-o sancțiune pentru un comportament necorespunzător”. Totodată, Curtea a constatat că „prin reținerea necondiționată a acestei garanții de bună conduită este afectat și dreptul de proprietate privată prevăzut de art. 44 din Constituție, diminuarea patrimoniului autorilor contestațiilor/cererilor/plângerilor neputând fi consecința directă a exercitării unui drept sau libertăți fundamentale, respectiv a unui drept procesual.”

17. Într-o atare situație, devin incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit căreia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

18. Având în vedere data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 5 din 15 ianuarie 2015, și anume 19 martie 2015, acest caz de inadmisibilitate a intervenit ulterior sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 19 ianuarie 2015, astfel încât excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271² alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 invocată în prezenta cauză urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

19. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, în temeiul deciziei de admitere mai sus menționate, prezenta decizie poate constitui motiv de revizuire, în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă.

20. În ceea ce privește pretinsa contrariedade a prevederilor art. 271¹ și art. 271² alin. (3)—(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea reține că o primă critică de neconstituționalitate, de natură extrinsecă, constă în aceea că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, prin care au fost introduse prevederile art. 271¹ și art. 271² în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006, a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere faptul că la emiterea acestei ordonanțe de urgență justificările Guvernului „sunt chestiuni pur generice”, iar „urgența” care a determinat necesitatea emiterii acestei ordonanțe „nici măcar nu există”.

21. Referitor la condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, condiții reglementate de art. 115 alin. (4) din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea a statuat, în mod constant, că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată” (Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010). Curtea a mai arătat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public.

22. În acest context, Curtea subliniază că, astfel cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2014 [care modifică și completează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006], legiuitorul delegat, având în vedere

necesitatea adoptării unor măsuri urgente care să fluidizeze procedura de atribuire a contractelor de achiziții publice și care să protejeze autoritățile contractante împotriva depunerii unor contestații abuzive care tind să modifice scopul pentru care au fost instituite căile de atac în domeniul achizițiilor publice, a instituit garanția de bună conduită. Totodată, în Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2014 se face referire la apariția unor disfuncționalități care determină întârzieri anormale în procesul de achiziție și o utilizare abuzivă a prevederilor aferente căilor de atac în acest domeniu. Având în vedere toate acestea, Curtea constată că Guvernul a îndeplinit cerințele prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție, prin faptul că a intervenit legislativ pentru urgentarea și fluidizarea procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, astfel încât prevederile legale criticate, astfel cum au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, nu contravin art. 115 alin. (4) din Constituție.

23. Cât privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, referitoare la pretinsa contrariedade a prevederilor art. 271¹ și art. 271² alin. (3)—(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, în raport cu dispozițiile art. 21 din Constituție, prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, precitată, paragraful 35, Curtea a reținut faptul că prevederile legale criticate, „prin instituirea garanției de bună conduită, astfel cum aceasta a fost introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, reglementează reguli procedurale specifice cu privire la judecarea contestației în materia achizițiilor publice, fără a putea fi calificată ca fiind o îngrădire a dreptului de acces liber la justiție.” Așa fiind, Curtea a apreciat că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a acestor prevederi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 raportată la art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât, așa cum a constatat la paragraful 41, „garanția de bună conduită are semnificația unei cauțiuni menite să asigure exercitarea corespunzătoare și neabuzivă a drepturilor procesuale, cu toate consecințele procesuale care decurg din finalitatea urmărită prin instituirea acesteia.”

24. De asemenea, prin aceeași decizie, paragraful 31, în ceea ce privește gratuitatea jurisdicțiilor administrative, raportat la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006, analizând dispozițiile ce reglementează procedura soluționării contestațiilor în fața Consiliului Național pentru Soluționarea Contestațiilor, Curtea a constatat că nu există nicio normă care să ateste existența vreunei taxe sau cauțiuni care să se facă venit la bugetul de stat sau la bugetul autorității administrativ-jurisdicționale. Curtea a reținut că gratuitatea consacrată de norma constituțională cuprinsă în art. 21 alin. (4) semnifică lipsa oricărei contraprestații pecuniare din partea persoanei care, alegând calea contenciosului administrativ jurisdicțional, beneficiază gratuit de serviciul prestat de autoritatea administrativ-jurisdicțională. Având în vedere prevederile art. 271² alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, potrivit căreia „*sumele încasate de autoritatea contractantă din executarea garanției de bună conduită reprezintă venituri ale autorității contractante*”, Curtea a reținut că „soluția legislativă criticată respectă cerința constituțională referitoare la caracterul neoneror al procedurii administrativ-jurisdicționale, întrucât sumele reprezentând garanția de bună conduită se fac venit la autoritatea contractantă, fără a constitui o taxă pentru administrarea justiției sau prestarea unor servicii de către aceasta sau, după caz, de către Consiliul Național pentru Soluționarea Contestațiilor.” Așa fiind, Curtea a constatat că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 alin. (4) din Constituție care prevede că „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*”.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271² alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de O.M.S. România — S.R.L., în calitate de lider al Asocierii O.M.S. România — S.R.L. — Drum Construct — S.R.L., cu sediul în Cluj-Napoca, în Dosarul nr. 406/35/CA/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare, în același dosar, al aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 271¹ și art. 271² alin. (3)—(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 aprilie 2015.

PREȘEDINTE,

DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 339

din 30 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 202 alin. (1) și alin. (4) lit. e), art. 203 alin. (3), art. 223—226, art. 230, art. 234 alin. (1)—(3) și art. 235 din Codul de procedură penală

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 202 alin. (1) și (4) lit. e), art. 203 alin. (3), art. 223—226, art. 230, art. 234 alin. (1)—(3) și art. 235 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Săvel Viorel Botezatu în Dosarul nr. 953/86/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 377D/2015.

2. La apelul nominal răspunde apărătorul autorului excepției, avocat Dorin Andronic, cu împuternicire avocațială depusă la dosar.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a transmis la dosar note de ședință prin care solicită să se constate neconstituționalitatea arestării preventive în cursul urmăririi penale.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate, care arată că problema pe care prevederile din noul Cod de

procedură penală o relevă este aceea referitoare la momentul de la care este constituțională restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți. Susține că răspunsul la această problemă se regăsește în art. 53 din Constituție, care enumeră expres și limitativ cazurile în care restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți este posibilă, iar unul dintre cazurile enumerate privește desfășurarea instrucției penale. Arată însă că noul Cod de procedură penală confundă instrucția penală cu urmărirea penală, deși cele două instituții nu sunt identice, acest lucru rezultând și din art. 109 alin. (2) din Legea fundamentală, unde se vorbește despre urmărirea penală a membrilor Guvernului, așa încât este evident faptul că textul Constituției nu poate să folosească două denumiri diferite pentru același concept. În continuare arată că instrucția penală, ca activitate distinctă de urmărirea penală, presupune existența a două instituții juridice diferite, respectiv judecătorul de instrucție și camera de acuzare, în vreme ce urmărirea penală este atributul organelor de cercetare penală, activitate distinctă în cadrul instrucției penale. Susține că arestarea preventivă dispusă în cursul urmăririi penale este neconstituțională în măsura în care excedează scopului prevăzut expres de art. 53 din Constituție, respectiv desfășurarea instrucției penale. Conform art. 1 din Legea fundamentală, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, iar drepturile și libertățile reprezintă valori supreme în stat, așa încât, în scopul respectării tradițiilor democratice, legiuitorului, în anul 2003, a prevăzut reintroducerea judecătorului de instrucție prin prevederile de esență ale art. 53 din Constituție. Or, reglementarea actuală a Codului de procedură penală referitoare la arestarea preventivă

în cursul urmăririi penale, în scopul prevăzut de art. 202 alin. (1), pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, este neconstituțională în condițiile ignorării dispozițiilor constituționale ale art. 53. Apreciază că nu se poate pune în discuție o omisiune a legiuitorului sub aspectul nereglementării instrucției penale, deoarece noul Cod penal și noul Cod de procedură penală nu au fost adoptate de organul legislativ, respectiv Parlamentul României, prin dezbateri parlamentare, conform art. 76 din Legea fundamentală. Ambele coduri au fost adoptate printr-o procedură extraordinară, de natură politică, respectiv prin angajarea răspunderii Guvernului în fața Parlamentului asupra unui proiect de lege, ceea ce reprezintă o eludare a procedurii democratice de adoptare parlamentară a acestor două coduri. Așa încât judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de cameră preliminară nu pot substitui, prin competențele fixate de legiuitor, competențele judecătorului de instrucție abilitat cu desfășurarea instrucției penale. Arată că arestarea este o măsură care atinge grav libertatea individuală, având consecințe nebănuite asupra reputației persoanei, a vieții sale intime și familiale, și, în concluzie, susține că arestarea preventivă în cursul urmăririi penale este neconstituțională în măsura în care excedează scopului prevăzut de art. 53 din Constituție, respectiv pentru desfășurarea instrucției penale.

5. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, de vreme ce neconstituționalitatea textelor ce reglementează măsurile preventive se deduce din existența, în opinia autorului, a unei contradicții între mai multe instituții juridice. Arată că se punește de la sintagma folosită de art. 53 din Constituție care stabilește că restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți poate fi făcută, printre altele, în scopul asigurării instrucției penale. Observă faptul că autorul deduce înțelesul acestei noțiuni din dreptul comparat, fără a avea în vedere coroborarea acestor dispoziții constituționale cu alte dispoziții din Legea fundamentală. Arată că atât art. 53 din actuala Constituție, cât și art. 49 din Constituția anterioară folosesc sintagma „*instrucție penală*”, dar aceasta pentru faptul că Legea fundamentală nu trebuie să fie un regulament asemenea celui privind circulația pe drumurile publice. De esență Constituției este să funcționeze cu principii, cu termeni generali, tocmai pentru a acoperi dispozițiile legislative care sunt în schimbare, în dinamică și care trebuie să corespundă exigențelor constituționale fără ca Legea fundamentală să fie modificată de fiecare dată când se modifică diverse dispoziții legislative. În continuare, arată că art. 23 din Legea fundamentală, când face referire la durata măsurilor preventive, la prelungirea acestora ori durata maximă a lor, folosește sintagma „*urmărire penală*”. Așadar, sintagma „*instrucție penală*” acoperă procesul penal în sens larg, cu toate cele trei faze ale sale, respectiv urmărirea penală, judecata și executarea. De asemenea, arată că obligația existenței unui judecător împărțial a fost asigurată prin dispozițiile art. 3 din Codul de procedură penală care a delimitat funcțiile judiciare și a avut în vedere împrejurarea că judecătorul de drepturi și libertăți îndeplinește funcția de dispoziție cât privește drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală, iar acesta este incompatibil cu funcția de judecată, în acord cu dispozițiile convenționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea nr. 36 din data de 24 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 953/86/2015, de **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, judecătorul de drepturi și libertăți a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 202 alin. (1) și (4) lit. e), art. 203 alin. (3), art. 223—226, art. 230, art. 234 alin. (1)—(3) și art. 235 din**

Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Săvel Viorel Botezatu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva încheierii prin care s-a respins, ca neîntemeiată, cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul face, pentru început, precizarea că motivele de neconstituționalitate invocate privesc doar măsura arestării preventive luate în cursul urmăririi penale. În continuare, arată că art. 53 din Constituție enumeră, în mod limitativ și expres, cazurile în care restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți este posibilă, unul dintre cazurile enumerate făcând referire la „*desfășurarea instrucției penale*”. Arată că autorii noului Cod de procedură penală au confundat „*instrucția penală*” cu „*urmărirea penală*”, deși, în opinia autorului, acestea nu sunt identice, de vreme ce chiar Constituția face vorbire atât despre „*instrucția penală*” [art. 53], cât și despre „*urmărirea penală*” [art. 109 alin. (2)]. Consideră că „*instrucția penală*”, ca activitate procesuală penală distinctă de „*urmărirea penală*”, presupune existența a două instituții juridice diferite, respectiv judecătorul de instrucție și camera de acuzare, iar „*urmărirea penală*”, atribut al organelor de cercetare și urmărire penală, reprezintă o activitate distinctă în cadrul instituției „*instrucției penale*”. De asemenea, invocă legislația franceză, italiană și spaniolă cât privește competența judecătorului de instrucție în cadrul activității de „*instrucție penală*”, respectiv controlul realizat de către judecătorul de instrucție cu privire la actele de urmărire penală efectuate de procuror; competența de a dispune pentru anumite fapte, în faza „*instrucției penale*”, la solicitarea procurorului, în procedură contradictorie, cu participarea avocaților apărării, „*pentru desfășurarea instrucției penale*”, măsura preventivă a controlului judiciar sau a arestului preventiv. Totodată, face referire, invocând aceeași legislație, la competența judecătorului de libertăți și detenție de a dispune cu privire la luarea, prelungirea sau revocarea arestării preventive în situația în care judecătorul de instrucție nu confirmă cererea procurorului de arestare preventivă și, de asemenea, arată că, pentru crime și delikte care se pedepsesc cu peste 10 ani de închisoare, procurorul poate proceda la sesizarea judecătorului de libertăți și detenție, prezentându-l fără întârziere pe inculpat în fața sa. În acest context, amintește și de Codul de procedură penală român din 1937, arătând că și în sistemul procesual românesc a funcționat instituția judecătorului de instrucție, în continuare enumerând prevederi legale din codul menționat. Susține că, din coroborarea dispozițiilor constituționale ale art. 23 și art. 53, rezultă că măsura arestării preventive în cursul urmăririi penale poate fi dispusă numai de „*judecător*” și numai pentru „*desfășurarea instrucției penale*”, în consecință doar judecătorul de instrucție sau judecătorul de libertăți și detenție, ca urmare a sesizării acestuia de către judecătorul de instrucție, pot dispune această măsură. Așa încât judecătorul de drepturi și libertăți [art. 53 din Codul de procedură penală] și judecătorul de cameră preliminară [art. 54 din Codul de procedură penală] nu pot substitui, prin competențele fixate de legiuitor, competențele judecătorului de instrucție abilitat cu desfășurarea instrucției penale, care are și atribuții proprii de cercetare și strângere de probe. Arestarea este o măsură care atinge grav libertatea individuală, având consecințe nebănuite asupra reputației persoanei, a vieții sale intime și familiale. De aceea arestarea este supusă unor reguli constituționale clare și ferme, dispunerea acestei măsuri fiind de competența unei autorități care acționează numai din ordinul legii, independent și imparțial, respectiv judecătorul specializat în desfășurarea instrucției penale. În concluzie, autorul excepției consideră că lipsa reglementării din Codul de procedură penală actuală a activității procesuale de instrucție penală și, în consecință, lipsa reglementării instituției judecătorului de instrucție și restrângerea libertății persoanei peste prevederile expresе și limitative

stipulate în art. 53 din Constituție atrag neconstituționalitatea măsurii arestării preventive dispuse în cursul urmăririi penale de către alt judecător decât cel specializat cu activitatea de instrucție penală.

8. Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, judecătorul de drepturi și libertăți, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că, din perspectiva Constituției, instrucția penală este aceeași cu urmărirea penală. Astfel, deși sintagma „*urmărire penală*” este folosită în mod explicit la art. 109 alin. (2) din Constituție, acest lucru nu poate conduce la concluzia că „*instrucția penală*” de care face vorbire art. 53 din Legea fundamentală și „*urmărirea penală*” sunt două instituții juridice distincte, acestea fiind, de fapt, noțiuni sinonime. Pe de altă parte, chiar dacă s-ar admite că cele două instituții juridice ar fi diferite din perspectiva Constituției, lipsa unui judecător de instrucție responsabil cu supravegherea desfășurării urmăririi penale nu poate duce la încălcarea unor drepturi cetățenești, cum ar fi dreptul la libertatea individului, câtă vreme măsura arestării preventive, spre exemplu, se poate lua, în temeiul dispozițiilor legale a căror neconstituționalitate se cere a fi declarată, doar de către un judecător — magistrat independent și imparțial —, și nu de către procuror, cum era în vechea reglementare procesual penală. Totodată, arată că sintagma „*instrucție penală*”, raportată la considerentele Deciziei nr. 962 din 25 iunie 2009 a Curții Constituționale, are sensul de „*urmărire penală*”, așa cum rezultă din cuprinsul acestei decizii, astfel: „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și art. 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale”.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții din Codul de procedură penală: art. 202 alin. (1) și (4) lit. e) — Scopul, condițiile generale de aplicare și categoriile măsurilor preventive, art. 203 alin. (3) — Organul judiciar competent și actul prin care se dispune asupra măsurilor preventive, art. 223 — Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive, art. 224 — Propunerea de arestare preventivă a inculpatului în cursul urmăririi penale, art. 225 — Soluționarea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale, art. 226 — Admiterea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale, art. 230 — Mandatul de arestare preventivă, art. 234 alin. (1)—(3) — Prelungirea arestării preventive în cursul urmăririi penale, art. 235 — Procedura prelungerii arestării preventive în cursul urmăririi penale.

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 23 referitor la libertatea individuală și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, invocă și art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la libertate și la siguranță.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în prezenta cauză, sunt criticate norme procesual penale ce reglementează scopul și condițiile generale de aplicare a măsurilor preventive, organele judiciare competente a dispune, în cursul urmăririi penale, arestarea preventivă, procedura de aplicare a acestei măsuri privative de libertate în cursul urmăririi penale, respectiv condițiile și cazurile de aplicare, întocmirea/soluționarea/admiterea propunerii de arestare preventivă, mandatul de arestare preventivă, procedura prelungerii arestării preventive în cursul urmăririi penale.

15. În continuare, cât privește susținerile autorului excepției potrivit căreia noul Cod de procedură penală confundă „*instrucția penală*” cu „*urmărirea penală*”, Curtea reține că urmărirea penală, ca primă fază a procesului penal, are un obiect specific, reglementat în art. 285 din Codul de procedură penală, de strângere a probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârșit o infracțiune și la stabilirea răspunderii penale a acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

16. Referitor la noțiunea de „*instrucție penală*”, ca ipoteză ce face parte din enumerarea exhaustivă statuată în art. 53 din Legea fundamentală referitoare la motivele legitime pentru care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, aceasta include „*urmărirea penală*”, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 71 din 23 mai 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 25 iunie 1996, potrivit căreia „În cazul excepției de față, restrângerea dreptului la liberă circulație este, potrivit art. 49 alin. (1) din Constituție, impusă pentru «desfășurarea instrucției penale», întrucât privește persoanele aflate în urmărire penală”, Decizia nr. 946 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 13 august 2009, care stabilește că „În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și 300² din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul excepției dă un alt înțeles noțiunii de «instrucție penală», care, potrivit art. 53 din Constituție, legitimează restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, între care regăsim și privarea de libertate. Așa fiind, desprinde concluzia înfrângerii prezumției de constituționalitate a textului în măsura în care este posibilă arestarea inculpatului și în faza de cercetare judecătorească. Or, potrivit art. 23 alin. (4) și (5) din Legea fundamentală, privarea de libertate se dispune numai în cursul procesului penal, ceea ce implică atât faza de urmărire penală, cât și faza de judecată, cu singura deosebire că în cursul primei faze a procesului penal arestarea preventivă se poate dispune pentru o perioadă rezonabilă de maximum 180 de zile”, Decizia nr. 962 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 13 august 2009, în care s-a reținut că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale”, precum și Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, potrivit căreia „Condiția ca restrângerea exercițiului dreptului să fie impusă pentru «desfășurarea instrucției penale» este îndeplinită prin indicarea în alin. 1 al art. 91¹ din Codul de procedură penală din

1968 a cerinței ca autorizarea înregistrării convorbirilor să se facă numai «dacă sunt date sau indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se face din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată» [...] Folosirea unor astfel de înregistrări ca mijloc de probă într-un proces penal este în concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, care recunosc legitimitatea unor restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți, inclusiv ale exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, dacă acestea se fac prin lege și în vederea apărării unor valori sociale importante, precum desfășurarea instrucției penale sau prevenirea faptelor penale.»

17. Așadar, Curtea reține că înțelesul noțiunii de „*instrucție penală*” este unul larg, general, ce include și „*urmărirea penală*”, ca primă fază a procesului penal, așa încât dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu sunt încălcate.

18. Totodată, cât privește susținerile autorului excepției de neconstituționalitate potrivit cărora măsura arestării preventive în cursul urmăririi penale poate fi dispusă numai de „ *judecător*” și numai pentru „*desfășurarea instrucției penale*”, în consecință doar judecătorul de instrucție sau judecătorul de libertăți și detenție, ca urmare a sesizării acestuia de către judecătorul de instrucție, pot dispune această măsură, Curtea apreciază că și acestea sunt neîntemeiate. În acest sens, Curtea reține jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 decembrie 1979, pronunțată în Cauza *Schiesser împotriva Elveției*, paragraful 31, care a statuat că „*magistratul*” (împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare), care soluționează cauze privind persoane arestate sau deținute preventiv, despre care face vorbire art. 5 paragraful 3 din Convenție, trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv: independența față de executiv și de părți; o exigență de procedură, respectiv magistratul să asculte personal persoana adusă în fața sa, și o exigență de fond, anume competența de a examina circumstanțele care impun sau nu detenția și pe aceea de a se pronunța, pe criterii juridice, cu privire la existența rațiunilor care justifică arestarea, iar, în absența lor, să poată ordona eliberarea persoanei arestate. Deși paragraful 3 al art. 5 din Convenție folosește două noțiuni, respectiv aceea de „*judecător*” și „*magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare*”, în economia textului aceștia au aceleași atribuții, aceeași competență, respectiv controlul judiciar, exercitat „*de îndată*”, asupra arestării sau deținerii unei persoane, în condițiile art. 5 paragraful 1 lit. c), și, astfel, asigurarea înlăturării arbitrariului cu privire la punerea în valoare a dreptului fundamental la libertate și siguranță apărât de Convenție.

19. Cât privește prima condiție, respectiv independența față de executiv și de părți, instanța de la Strasbourg a stabilit că independența și imparțialitatea magistratului în faza de urmărire penală se apreciază în funcție de competența acestuia.

20. Competența judecătorului de drepturi și libertăți este reglementată în art. 53 din Codul de procedură penală, care stabilește faptul că judecătorul de drepturi și libertăți este judecătorul care, în cadrul instanței, potrivit competenței acesteia, soluționează, în cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile, contestațiile sau orice alte sesizări privind, printre altele, măsurile preventive. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 3 din Codul de procedură penală, funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, în faza de urmărire penală, este separată de celelalte funcții judiciare și, totodată, este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, asupra actelor și măsurilor din cadrul urmăririi penale, care restrâng drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei dispunând judecătorul desemnat

cu atribuții în acest sens. De asemenea, potrivit art. 203 alin. (3) din același cod, măsurile preventive prevăzute de art. 202 alin. (4) lit. d) și e) pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de drepturi și libertăți, iar cât privește măsura arestării preventive, aceasta poate fi dispusă, în cursul urmăririi penale, doar la propunerea motivată a procurorului de caz, propunere care se înaintează spre competență soluționare judecătorului de drepturi și libertăți de la una dintre următoarele instanțe: instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de reținere; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul unde s-a constatat săvârșirea infracțiunii; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea [art. 224 alin. (2) din Codul de procedură penală].

21. De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”, iar potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, „*Judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali*”, alin. (4) al aceluiași articol stabilind că „*Orice persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoră să respecte independența judecătorilor*”, iar potrivit Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, organizarea judiciară are ca obiectiv de bază judecarea proceselor de către instanțe judecătorești în mod imparțial și independent de orice influențe extranece, art. 2 alin. (1) din această lege stabilind că „*Justiția se înfăptuiește în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți*”, acest text de lege preluând alin. (1) și (2) ale art. 124 din Constituție.

22. Cât privește cea de-a doua condiție stabilită, de asemenea, pe cale jurisprudențială, de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în interpretarea art. 5 paragraful 3 din Convenție, respectiv magistratul să asculte personal persoana adusă în fața sa, Curtea observă că aceasta este reglementată în normele procesului penal ale art. 225 alin. (4), (7) și (8), care stabilesc că soluționarea propunerii de arestare preventivă se face numai în prezența inculpatului, în afară de cazul când acesta lipsește nejustificat, este dispărut, se sustrage ori din cauza stării sănătății, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate nu se prezintă sau nu poate fi adus în fața judecătorului. Judecătorul de drepturi și libertăți îl audiază pe inculpatul prezent despre fapta de care este acuzat și despre motivele pe care se întemeiază propunerea de arestare preventivă formulată de procuror, iar înainte de a proceda la ascultarea inculpatului, judecătorul de drepturi și libertăți îi aduce la cunoștință infracțiunea de care este acuzat și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa.

23. În ceea ce privește a treia condiție pe care judecătorul trebuie să o îndeplinească, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv competența de a examina circumstanțele care impun sau nu detenția și pe aceea de a se pronunța, pe criterii juridice, cu privire la existența rațiunilor care justifică arestarea, iar, în absența lor, să poată ordona eliberarea persoanei arestate, Curtea reține că art. 223 din Codul de procedură penală, care stabilește condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive, prevede faptul că această măsură privativă de libertate poate fi dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre situațiile prevăzute la lit. a)—d) ale alin. (1) al art. 223 din același cod, măsura arestării preventive a inculpatului putând fi luată și dacă

din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit una dintre infracțiunile enumerate la alin. (2) al art. 223 din Codul de procedură penală pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare, cumulativ cu condiția ca, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, să se constate că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică. Toate aceste condiții prevăzute de normele procesual penale sunt apreciate de către judecătorul de drepturi și libertăți, care, potrivit art. 226 și art. 227 din Codul de procedură penală, poate admite propunerea procurorului și dispune arestarea preventivă a inculpatului, prin încheiere motivată, ori poate respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului reținut. În baza încheierii prin care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului, judecătorul de drepturi și libertăți de la prima instanță sau, după caz, de la instanța ierarhic superioară emite de îndată mandatul de arestare preventivă (art. 230 din Codul de procedură penală), de vreme ce, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, arestarea preventivă se execută numai în baza mandatului de arestare preventivă, emis potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

24. Având în vedere cele expuse, Curtea observă că exigențele impuse de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului cât privește noțiunea de „magistrat” sunt pe deplin respectate de reglementarea din Codul de procedură penală referitoare la judecătorul de drepturi și libertăți.

25. Așa încât Curtea reține că normele procesual penale ce reglementează scopul și condițiile generale de aplicare a măsurilor preventive, organele judiciare competente a dispune, în cursul urmăririi penale, arestarea preventivă, procedura de aplicare a acestei măsuri privative de libertate în cursul urmăririi penale, respectiv condițiile și cazurile de aplicare, întocmirea/soluționarea/admiterea propunerii de arestare preventivă, mandatul de arestare preventivă sunt în deplin acord atât cu dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (4) potrivit cărora „Arestarea preventivă se dispune de către judecător și numai în cursul procesului penal”, cât și cu art. 5 paragraful 3 din

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Săvel Viorel Botezatu în Dosarul nr. 953/86/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 202 alin. (1) și (4) lit. e), art. 203 alin. (3), art. 223—226, art. 230, art. 234 alin. (1)—(3) și art. 235 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 aprilie 2015.

PREȘEDINTE,
DANIEL MARIUS MORAR

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căreia „*orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare [...]*”, de vreme ce judecătorul de drepturi și libertăți îndeplinește condițiile stabilite, pe cale jurisprudențială, de către instanța de contencios european al drepturilor omului, care constituie tot atâtea garanții pentru persoana arestată preventiv.

26. Cât privește critica autorului excepției referitoare la normele procesual penale ce reglementează prelungirea arestării preventive în cursul urmăririi penale, Curtea constată că aceasta este, de asemenea, neîntemeiată în raport cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate. Astfel, Curtea reține jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căreia instanțele care se pronunță cu privire la posibilitatea menținerii reclamantului în arest preventiv trebuie să examineze toate elementele relevante concrete, care sunt în măsură să confirme existența necesității acestei măsuri (Hotărârea din 8 iunie 1995, pronunțată în Cauza *Mansur împotriva Turciei*, paragrafele 55—56). Totodată, prin Hotărârea din 7 aprilie 2009, pronunțată în Cauza *Tiron împotriva României*, paragraful 38, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Smirnova împotriva Rusiei*, paragraful 61, instanța de la Strasbourg a statuat asupra necesității de a identifica indicii concrete care să justifice necesitatea menținerii privării de libertate, indicii care fac ca interesul public să prevaleze asupra prezumției de nevinovăție a inculpatului și a dreptului fundamental la libertatea individuală a celui arestat. Astfel, Curtea Europeană a reamintit că nu se poate face o evaluare abstractă a caracterului rezonabil al duratei unei detenții (Hotărârea din 6 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *Patsuria împotriva Georgiei*, paragraful 62) și că acesta trebuie examinat în fiecare caz, ținând seama de condițiile concrete.

27. Cât privește prelungirea arestării preventive a inculpatului, în cursul urmăririi penale, competența de a aprecia cu privire la aspectele menționate în jurisprudența instanței europene, precizată, revine judecătorului de drepturi și libertăți, care, astfel cum s-a reținut mai sus, îndeplinește condițiile de independență și imparțialitate, și care va analiza dacă temeiurile ce au determinat arestarea inițială impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau dacă există temeiuri noi care justifică prelungirea măsurii preventive.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea Strategiei naționale de învățare pe tot
parcursul vieții 2015—2020**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 336 lit. a) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 11 lit. f) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Strategia națională de învățare pe tot parcursul vieții 2015—2020, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul educației și cercetării științifice,

Sorin Mihai Cîmpeanu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul dezvoltării regionale

și administrației publice,

Sevil Shhaideh

Ministrul fondurilor europene,

Marius Nica

Ministrul muncii, familiei, protecției

sociale și persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

București, 3 iunie 2015.

Nr. 418.

---

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României
și Guvernul Statului Israel pentru cooperare
în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor,
semnat la Tel Aviv la 14 septembrie 2014**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Statului Israel pentru cooperare în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor, semnat la Tel Aviv la 14 septembrie 2014.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul pentru societatea
informațională,

Sorin Mihai Grindeanu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Lucian Aureescu

București, 10 iunie 2015.

Nr. 432.

A C O R D**între Guvernul României și Guvernul Statului Israel pentru cooperare în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor**

Guvernul României și Guvernul Statului Israel (denumite în continuare *părți*), având în vedere dezvoltarea pozitivă a relațiilor dintre România și Statul Israel consolidată prin vizite la nivel înalt, care confirmă interesul comun în vederea promovării raporturilor strânse în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor (denumit în continuare *TIC*), având în vedere că ambele părți, în calitate de participanți la promovarea furnizării tehnologiei și serviciilor în sectorul TIC, intenționează să creeze un parteneriat în acest domeniu, recunoscând necesitatea de a promova legături semnificative în sectorul TIC între cele două părți, cu luarea în considerare a capacităților și oportunităților, recunoscând existența potențialului pentru efectuarea de schimburi intense între cele două părți în sectorul TIC, având interese comune în dezvoltarea investițiilor, a proiectelor comune, inițiativelor și piețelor aferente sectorului TIC, având în vedere posibila implementare a unui program de cooperare care pot fi stabilite de comun acord între părți în domeniul TIC, cu scopul de a dezvolta parteneriate de afaceri între cele două părți, au încheiat următorul acord:

ARTICOLUL 1**Obiectivele cooperării**

(1) Obiectivul prezentului acord este de a stabili cooperarea interinstituțională și relațiile între cele două părți, în vederea concentrării eforturilor comune și a resurselor tehnice, financiare și umane având ca finalitate dezvoltarea cooperării tehnologice și a activităților inovative, precum și a serviciilor legate de acordarea de asistență, consultanță și instruire tehnică în vederea formării de resurse umane specializate în domeniul TIC.

(2) Părțile vor sprijini și recomanda colaborarea directă între entitățile specializate din domeniul TIC și al cercetării și dezvoltării TIC, dar și în vederea formării de specialiști în aceste domenii.

ARTICOLUL 2**Domeniile de cooperare**

(1) Principalele domenii de cooperare între cele două părți includ, fără limitare:

- a) cooperare în domeniul politicilor și reglementărilor TIC;
- b) schimb de expertiză și consultanță privind dezvoltarea clusterelor de inovare în domeniul TIC;
- c) schimb al celor mai bune practici în domeniul serviciilor electronice, standarde și certificări tehnice;
- d) cooperare privind reducerea decalajului digital prin promovarea accesului la broadband prin utilizarea de tehnologii noi și emergente, cum ar fi tehnologiile de asistență pentru persoanele cu dizabilități, printre altele;
- e) cooperarea în cadrul organizațiilor internaționale relevante, atunci când interesele naționale ale celor două țări coincid;
- f) cooperare și schimb de informații cu privire la probleme legate de guvernarea internetului;
- g) schimb de expertiză și informații cu privire la chestiuni legate de situații de urgență, cum ar fi pregătirile pentru situații de urgență și continuitatea funcțională a infrastructurilor de comunicații electronice în perioade de criză;

h) încurajarea cooperării și a schimbului de experiență între sectorul privat din România și sectorul privat din Statul Israel în domeniul dezvoltării de software;

i) stimularea investițiilor în domeniul TIC atât în România, cât și în Statul Israel;

j) cooperare privind prevenirea și combaterea criminalității cibernetice și cu privire la politicile de securitate cibernetică pentru un mediu demn de încredere și mai sigur al internetului;

k) încurajarea proiectelor comune de cercetare-dezvoltare pentru dezvoltarea TIC;

l) schimb de experiență în domeniul serviciilor și aplicațiilor multimedia digitale;

m) schimb de experiență privind aplicațiile internet cum ar fi e-sănătate, e-educație, e-cultură;

n) cooperare privind dezvoltarea resurselor umane în domeniul TIC;

o) promovarea și creșterea conștientizării rolului TIC în atenuarea efectelor schimbărilor climatice;

p) cooperare privind programele de instruire pentru dezvoltarea abilităților TIC;

q) organizarea în comun de expoziții tehnice, seminare, simpozioane și sesiuni de instruire;

r) alte domenii de cooperare, stabilite de comun acord de către părți.

(2) Activitățile specifice de interes comun vor fi desfășurate în cadrul stabilit de prezentul acord. Aspectele referitoare la cheltuieli și investiții, confidențialitate, proprietate intelectuală, precum și toate detaliile care vor asigura o înțelegere clară a provenienței și modului de utilizare a resurselor și beneficiilor ambelor părți vor fi adresate prin acorduri specifice ce vor fi încheiate înainte de începerea acestor activități.

(4) Părțile vor dezvolta cooperarea prin:

- schimb de informații și documentații;
- consultări bilaterale;
- delegații ale experților și grupuri de lucru comune;
- schimb de specialiști;
- programe de formare;
- alte forme adecvate de cooperare convenite de comun acord.

ARTICOLUL 3

Fonduri și resurse

(1) Desfășurarea de activități de cooperare în conformitate cu prezentul acord va fi condiționată de existența resurselor de finanțare, precum și a altor resurse ale părților.

(2) Costurile activităților de cooperare vor fi suportate într-o modalitate ce va fi ulterior convenită de către părți.

ARTICOLUL 4

Implementarea acordului

(1) Prezentul acord va fi implementat de către un Comitet de coordonare compus din reprezentanți ai ambelor părți. Structura Comitetului de coordonare va fi stabilită la o dată ulterioară, înainte de prima reuniune a Comitetului de coordonare.

(2) Comitetul va fi responsabil cu definirea metodologiilor, mecanismelor și procedurilor pentru dezvoltarea activităților stabilite prin prezentul acord. Comitetul va face eforturi să se întrunească alternativ în România și Statul Israel, în funcție de acordul dintre părți.

ARTICOLUL 5

Drepturile de proprietate intelectuală

(1) Fiecare parte va asigura, în conformitate cu legislația sa națională, mijloace legale de protecție a drepturilor de proprietate intelectuală create în temeiul prezentului acord.

ARTICOLUL 6

Confidențialitatea informațiilor

(1) Nici una dintre părți nu va dezvălui sau distribui către un terț informații confidențiale comunicate sau schimbate furnizate de către cealaltă parte în temeiul prezentului acord sau în cursul activităților desfășurate în temeiul acestora, cu excepția permisiunii scrise a celeilalte părți. În cazul în care unei părți i se solicită prin legile sau reglementările interne în vigoare să transmită informații confidențiale ale celeilalte părți, aceasta va notifica imediat în scris cealaltă parte și va depune toate eforturile pentru a limita gradul unei astfel de divulgări și a obține asigurări că partea care primește astfel de informații protejează confidențialitatea acestora în orice moment.

ARTICOLUL 7

Intrarea în vigoare și valabilitatea

(1) Prezentul acord va intra în vigoare la data ultimei notificări prin care părțile se vor informa reciproc, prin nota diplomatică, cu privire la îndeplinirea procedurilor legale interne privind intrarea în

vigoare și va fi în vigoare pe o durată de cinci (5) ani. Acest acord va fi prelungit automat pentru noi perioade de câte cinci (5) ani, dacă niciuna dintre părți nu va notifica, în scris, celeilalte părți intenția de încetare a valabilității acestui acord, cu cel puțin șase (6) luni înainte de expirarea unei astfel de perioade de cinci ani.

(2) Fiecare parte poate termina acest acord prin notificare scrisă către cealaltă parte prin canale diplomatice. În acest caz, acordul își va înceta valabilitatea după șase (6) luni de la data notificării scrise transmise celeilalte părți.

(3) Încetarea valabilității acordului nu va afecta programele întreprinse înainte de încetarea prezentului acord, cu excepția cazului în care se va conveni altfel de către părți.

(4) La data intrării în vigoare a prezentului acord între Guvernul României și Guvernul Statului Israel, își va înceta valabilitatea orice alt acord semnat anterior în domeniul TIC între cele două părți.

ARTICOLUL 8

Amendamente

(1) Prezentul acord poate fi amendat oricând prin acordul scris al părților.

(2) Amendamentele la prezentul acord vor intra în vigoare în conformitate cu prevederile din articolul 7, paragraful (1).

ARTICOLUL 9

Soluționarea litigiilor

(1) Orice litigii și/sau diferențe între părți cu privire la interpretarea și/sau aplicarea dispozițiilor prezentului acord se vor soluționa prin negocieri și/sau consultări între părți.

ARTICOLUL 10

Clauze finale

(1) Dispozițiile prezentului acord nu afectează drepturile și obligațiile ambelor părți ce decurg din alte acorduri internaționale încheiate. Orice activitate desfășurată în temeiul prezentului acord se supune legilor și reglementărilor fiecărei părți.

(2) Autoritățile competente responsabile de implementarea prezentului acord sunt:

- În România: Ministerul pentru Societatea Informațională;
- În Statul Israel: Ministerul Comunicațiilor.

Părțile se vor informa reciproc în timp util cu privire la orice modificări referitoare la autoritățile competente.

Semnat la Tel Aviv la data de 14 septembrie 2014, care corespunde Elul 19 5774 al calendarului evreiesc, în două exemplare originale, în limba engleză, limba română și limba ebraică, toate textele fiind egal autentice. În cazul oricărei diferențe de interpretare, varianta în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul României,
Alexandru-Răzvan Cotovelea,
ministru pentru societatea informațională

Pentru Guvernul Statului Israel,
Gilad Erdan,
ministru comunicațiilor

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al statului a unor mijloace fixe aflate în administrarea Ministerului Transporturilor și în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — sucursalele regionale CF București și Craiova, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, după caz

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al statului a unor mijloace fixe aflate în administrarea Ministerului Transporturilor și în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — sucursalele regionale CF București și Craiova, având datele de identificare prevăzute în anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Trecerea în domeniul privat al statului se face în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, după caz, a mijloacelor fixe prevăzute la art. 1, în condițiile legii. Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența contabilă.

Art. 3. — (1) Anexa nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis, din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică în mod corespunzător.

(2) Contractul de concesiune încheiat între Ministerul Transporturilor, în calitate de autoritate concedentă competentă, și Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., în calitate de concesionar, va fi modificat/actualizat în mod corespunzător, conform prevederilor legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor,

Ioan Rus

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 10 iunie 2015.

Nr. 439.

DATELE DE IDENTIFICARE

ale mijloacelor fixe — fără terenuri — aflate în administrarea Ministerului Transporturilor și în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — Sucursala Regională CF Craiova, care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, după caz (conform Ordonanței Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001)

CS MT: 13633330

CUI CNCF „CFR” — S.A.: R 11054529

GRUPA 8 (BUNURI CARE ALCĂTUIESC DOMENIUL PUBLIC AL STATULUI)

Nr. crt.	Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar în lei	Situția juridică		Tipul bunului	
									Baza legală	În administrare/concesiune		
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1.	147780 TOTAL parțial	8.10.01	Linii ferate de circulație interoperabile, inclusiv zona de siguranță a infrastructurii feroviare	Linii cf simple, neelectrificate = 2,174 km Aparate de cale = 20 buc. Linii cf electrificate = 0,005 km	Sucursalele regionale CF Timișoara, București	Sucursala Regională CF Craiova	1998	92229 mijloace fixe, exclusiv terenuri	Legea nr. 219/1998, Hotărârea Guvernului nr. 581/1998	concesionat	concesionat	imobil
2.	147781 TOTAL parțial	8.10.01	Linii ferate de circulație neinteroperabile, inclusiv zona de siguranță a infrastructurii feroviare	Linii cf simple, neelectrificate = 1,162 km Aparate de cale = 14 buc.	Sucursalele regionale CF Timișoara, București	Sucursala Regională CF Craiova	1998	401727 mijloace fixe, exclusiv terenuri	Legea nr. 219/1998, Hotărârea Guvernului nr. 581/1998	concesionat	concesionat	imobil
3.	147786 TOTAL parțial	8.10.07	Instalații fixe de siguranță și de conducere operativă a circulației feroviare interoperabile	Linie contact = 0,098 km	Sucursalele regionale CF Timișoara, București	Sucursala Regională CF Craiova	1998	62048 mijloace fixe, exclusiv terenuri	Legea nr. 219/1998, Hotărârea Guvernului nr. 581/1998	concesionat	concesionat	imobil
4.	147787 TOTAL parțial	8.10.07	Instalații fixe de siguranță și de conducere operativă a circulației feroviare neinteroperabile	Instalații SBW = 3 buc. Instalații ELF = 1 buc.	Sucursalele regionale CF Timișoara, București	Sucursala Regională CF Craiova	1998	1731 mijloace fixe, exclusiv terenuri	Legea nr. 219/1998, Hotărârea Guvernului nr. 581/1998	concesionat	concesionat	imobil

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, interimar, nr. 274/2009 privind desemnarea responsabilităților pentru implementarea părții A din cadrul Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, interimar, nr. 274/2009 privind desemnarea responsabilităților pentru implementarea părții A din cadrul Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 13 noiembrie 2009, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) În vederea îndeplinirii obligațiilor asumate de Ministerul Afacerilor Interne pentru realizarea obiectivelor părții A «Consolidarea capacității de finanțare și management în situații de urgență» a Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență, denumit în continuare *Proiectul*, se delegă responsabil secretarul de stat, șef al Departamentului pentru Situații de Urgență.”

2. La articolul 1 alineatul (2), partea introductivă va avea următorul cuprins:

„(2) În această calitate, secretarul de stat, șef al Departamentului pentru Situații de Urgență, are următoarele atribuții și responsabilități.”

3. La articolul 2 alineatul (2), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) UMP—MAI, al cărei șef îndeplinește calitatea de vicepreședinte al CCI și exercită, în lipsa președintelui, atribuțiile acestuia privind convocarea și conducerea ședințelor CCI;”

4. La articolul 2 alineatul (3), litera h) va avea următorul cuprins:

„h) informează, prin președintele CCI, Comitetul național pentru situații speciale de urgență despre stadiul implementării SMISU.”

5. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) UMP—MAI asigură activitatea de secretariat în cadrul CCI.

(2) Corespondența în cadrul Proiectului se poartă prin intermediul poștei electronice.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

București, 16 mai 2015.

Nr. 53.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 831391